
ÖTÜKEN

KÜÇÜK SIRLAR DÜKKÂNI

Hikâyeler

Murat Erşahin

ÖTÜKEN

YAYIN NU: 1403
EDEBÎ ESERLER: 731

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NUMARASI: 16267

ISBN: 978-605-155-803-5

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12

Editör: Göktürk Ömer Çakır

Kapak ve İç Resimler: Murat Erşahin

Kapak Tasarımı: Ceyhun Durmaz

Dizgi-Tertip: Ötüken

Kapak Baskısı: Karakış Basım

Baskı: İmak Ofset Basım Yayın San. ve Tic. Ltd. Şti.
Sertifika Numarası: 12531 Tel: (0212) 444 62 18

İstanbul- 2019

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

MURAT ERŞAHİN, 15 Eylül 1979'da Fındıkzade İstanbul'da doğmuştur. İlk, orta ve lise öğrenimini İstanbul'da tamamladıktan sonra iç mimarlık eğitimi almak üzere 1998–2003 yılları arasına KTÜ Mühendislik Mimarlık Fakültesinde okumuş, aynı alanda yüksek lisans eğitimine ise 2016 yılında MSGSÜ Mimarlık Fakültesinde başlamıştır. Halen bu eğitimi sürmektedir. *Küçük Sırlar Dükkânı, Ayarsız* dergisinde neşredilen İstanbul merkezli esrar, rivayat, müphemiyet öykülerinin birinci halkasını oluşturan bir derleme olarak yazarın ilk kitabıdır.

Anneme ve Babama

İÇİNDEKİLER

Dördüncü Tepede Tuhaf Bir Kayboluş/ 11

•

Kadim Denizin Bekçisi/ 19

•

En Uzun Gece/ 27

•

Acısız Bir Ölümün Kefareti/ 35

•

Küçük Sırlar Dükkânı/ 41

•

Tekinsiz Bir Deniz Kuşunun Tuhaf Tasallutu/ 51

•

Beyaz Gece/ 61

•

Arzın Damarlarına Esrarlı Bir Seyahat/ 71

•

Eski Deniz Fenerleri ve
Geçmiş Gönül Meselelerine Dair/ 79

•

Soluk İmajlar ve Acı Çeken Ruhlar
Üzerine Küçük Bir Hikâye/ 85

•

Rayihanın Kanatlarında Seyrüsefer/ 95

•

Geçmişten Gelen Küçük Bir Hediye/ 103

DÖRDÜNCÜ TEPEDE TUHAF BİR KAYBOLUŞ

Ayarsız, 7, Eylül 2016

UZUNCA zamandır üst üste gelen sıkıntılar, hayatında nefes alınacak bir köşe bırakmamış olsa da mücadele etmeye mecburdu. Kimse için değil - zira kimsesi kalmamıştı hayatta - kendisi, bir kuru başı için. Eh, yüksekçe bir yerden atlamak ya da muhteviyatı muhtelif kimyasallardan mamul bir ilaçtan avuç dolusu içmek, ne kadar bunalsa da hem ruhunun derinliklerinde uzunca zamandır yer etmiş inançlarına, hem de onuruna aykırıydı.

Babadan kalma, Süleymaniye'nin dar sokaklarından birindeki, avuç içi kadar eski eşya – antika kelimesini muhtelif sebeplerden dolayı kullanmıyordu – dükkânının mali durumu epey zamandır parlak olmaktan uzaktı. Parlak olmak şöyle dursun, günü kurtarıp masraflarını karşılayınca "Allah bereket versin" diyor, geçici bir huzura gark oluyordu, ta ki gelecek masraf dönemine kadar. Annesinin, anneler nazarında her daim geçer akçe olan "devlet kapısına" kapağı atması yönündeki nasihatlerine kulağını tıkamamış, bildiğini okumamış olsa şu anda çoluk çocuk sahibi, hali vakti yerinde bir adamdı. Ama öteden beri standartları belirlenmiş yaşam şartlarında hayat sürmek ona göre değildi. Asi biri de değildi ancak kafa rahatlığı hayatta her şeyden önemliydi onun için. Aslında kendisini pek de bu devre ait hissetmiyordu. Hayatın bu kadar maddiyata endeksli, bu kadar mekanik ve teknolojik olması, bu devrin içine doğmasına rağmen, ona göre değildi. Ne vakit eski bir musiki eseri duysa yahut bir eski yapıya yolu düşse, o eserin bestelendiği döneme, o yapının inşa edildiği tarihe yarı kurmaca yarı gerçek bir zihin yolculuğu yapar, kısa zaman da olsa kendisini içinde bulunduğu devirden soyutlar, nefes almaya çalışırdı.

Hafif hafif yağan yağmurun, kararmış macunların tuttuğu dükkân camekânına birer ikişer çarparak yüzeyinde küçük akıntılar oluşturduğu, o serin ama samimi İstanbul öğleden sonrasında, uyuklamaktan henüz önüne düşen başını, eski kapının gıcırdayarak açılmasıyla hızlıca kaldırdı. Şemsiyesini kapatarak içeri giren, orta yaşı hayli geçmiş ama çok da yaşlı sayılmayan, tıraşı ve kıyafeti ziyadesiyle düzgün ama bir parça eski moda olan adam, asil bir tebessümle "İyi günler" dedi. Yeni dalınmış uykudan aniden uyanmanın vermiş olduğu birkaç saliselik idrak sürecinin ardından, "İyi günler, buyurun" diye karşılık verdi. Bir iki adım atıp karşı duvarda asılı olan ve on ikiyi iki dakika geçe durmuş, büyük ahşap kasalı Junghans saate gözü takılan adama, istemsizce "O saat satılık değil" dedi. "Hangi yeni günün ikinci dakikasında durdu acaba?" diye sordu adam sakince. "Eski saatlere ilginiz var sanırım?" diye mukabele etti, adamın sorusunu önemsemeden. "Evet, öyle de denebilir" karşılığını aldı. "Ne içindeyiz zamanın ne de büsbütün dışında" diye devam etti adam, yüzünde müstehzi bir tebessümle. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. "Ah evet, şu âna dönelim değil mi? İlgileneceğinizi düşündüğüm, oldukça eski ve kıymetli bir ahşap konsolu muhtelif sebeplerden dolayı elden çıkarmak istemekteyim. Lakin malumunuz ebatların büyüklüğü, konsolu görmeniz için evimi teşrif buyurmanızı gerektiriyor, ne zaman müsait olursunuz?" Adamın, durumu bir parça oldubittiye getirme çabası karşısında duyduğu rahatsızlıktan dolayı bir an duraksayarak, "Büyük ebatlı eşyaların alımı konusunda şu sıralar pek uygun değilim, maddi açıdan sıkıntılarım mevcut" dedi. "Çok ince bir el işçiliğine sahip kıymetli bir parçadır, elden çıkarmanız halinde epey bir süre rahata erersiniz. Aslında aile yadigârı ama ben de buhranlı bir dönemimdeyim, bundan dolayı elden çıkarmam gerekmekte…" şeklinde karşılık veren adama bakarak bir an dü-

şündü ve ardından, "Bir iki güne kadar size bilgi vereyim, telefon numaranızı bırakın, haber vereceğim" diye ekledi. Adam, kendinden emin ve aceleci bir tavırla, "Sizi bekliyor olacağım, adresim ve tafsilatlı tarif burada mevcut" diyerek cebinden dörde katlanmış, sarı saman kâğıda şık bir el yazısıyla bilgilerin yazılı olduğu pusulayı çıkarıp masaya bıraktı, "İyi günler" diyerek arkasını döndü, duvardaki saate bir kere daha baktıktan sonra kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Hayatı boyunca yaşamış olduğu, sayısını hatırlamadığı ikilemlerden birine daha düşmüştü. Maddi olarak rahatlamaya ihtiyacı vardı; ama söz konusu konsolu almanın da bir bedeli vardı elbet ve kendisi nakit sıkıntısı çekiyordu. O sırada içeriye babasının yakın dostu, memur emeklisi Refik Bey girdi. Refik Bey, kendisini arada sırada ziyaret eder, babası ile birçok hatırasının bulunduğu bu eski dükkânın havasını handiyse on beş günde bir solumadan, bir acı kahvesini içmeden edemezdi. Hoş beşin, hal hatırın ve her daim ifadesiz suratı ve soluk benziyle varlığı ile yokluğu ancak kaçak tütünden mamul sarma "cigara" içmesinden sebep sık sık boğazını temizlemesi olmasa anlaşılamayacak olan kahveci çırağının getirdiği acı kahveler de içildikten sonra aslında konuşmayı hiç beceremediği mevzulara girdi: "Refik Amca, malumun olduğu üzere, durumum bu aralar biraz sıkışık. Senden önce tuhaf diyebileceğim hal ve hareketlere sahip bir adam geldi…" diyerek söze başladı ve konuyu özetleyerek mümkünse bir miktar borç istediğini utana sıkıla söyleyiverdi. Yılların ve babasının hatırı büyük olduğundan Refik Bey sıcak bir tebessümle, "Ayarlarız, sen hele bir bak bakalım konsola, adamın istediği ücret nedir öğren, sonrasında bana haber ver" dedi. Üzerinden büyük bir yük kalkmıştı. Refik Bey'i uğurladıktan sonra, kendi kendisine, "Yarın öğleden önce gideyim bakalım" dedi. O anda adamın verdiği sarı saman kâğıda bakmak ak-

lına geldi. Tuhaf şeydi doğrusu, kâğıtta sadece, "Kara Fakı Çıkmazı, Keçeci Balâ Camii yanı, 12 numara. Zeyrek Baba Türbesi'nin arkasındaki aralıktan giriniz" yazılıydı. Ne bir telefon numarası ne de başka bir bilgi mevcuttu. "Bir şekilde bulurum herhalde" diye düşündü.

Ertesi sabah normalden biraz daha geç uyandı. Niyeti dükkânı açmadan adamın evine gitmek ve konsolu gördükten sonra vereceği karara göre yapacağı işleri planlamaktı. Yoluna sarımtırak bir halı gibi serilen sonbahar yapraklarını, kâh ayaklarını sürüyerek, kâh okul yolunda bir çocuk gibi küçük tekmeler savurarak havalandırıp, güz mevsiminin kendisine verdiği tuhaf neşeyle sokakları arşınlayıp Saraçhane'ye vardı. Bozdoğan Kemeri'nin altına atılmış eğreti taburelerde oturup iki bardak sabah çayını içtikten sonra Unkapanı üzerinden Zeyrek'e doğru yöneldi.

Zeyrek'e dönen yokuşun başında bir an durdu. Serin bir sonbahar rüzgârının yüzünü yalayıp geçmesi ile bir anlığına dimağını donduran tuhaf sessizliğin etkisinden kurtulduktan sonra yoluna devam etti. Türbeyi geçti, adamın kâğıtta bahsettiği gibi neredeyse bir insanın bile zar zor sığabileceği aralıktan içeri birkaç adım atınca çıkmaz bir sokağa ulaştı. Sanki hava daha da kararmış, rüzgâr daha da şiddetlenmişti. Sokak kimi yerde taş döşeli, kimi yerde ise toprakla kaplıydı. Burnunun ucuna isabet eden yağmur damlası, adımlarını hızlandırmasına sebep oldu. Az ilerde mescitten hallice, küçük bir cami görünce adamın evine yaklaştığını anladı. Sokak son derece ıssız ve neredeyse ürkütücüydü. Caminin önünden geçerken küçük avlusuna şöyle bir baktığında, gözlerini ona dikmiş, beyaz sakallı, çatık kaşlı, cübbesi ve sarığıyla bir pirifâni ile karşılaştı. Adam kendisine, "Ne işin var burada? Buraya ait değilsin sen" der gibi bakıyordu adeta. Yoluna devam ettiği o bir iki adım boyunca gözlerini yaşlı adamdan alamadı. Adamın görüş açısından çıkmasıyla caminin hemen yanında yer